Děti tvoří nejpočetnější skupinu obětí domácího násilí na ženách. Vystavení dětí partnerskému násilí zahrnuje přímé nebo nepřímé vystavení násilnému nebo ohrožujícímu chování mezi pečujícími osobami přímo v domácnosti. Tyto zkušenosti mají na děti negativní dopad a zahrnují zvýšené riziko psychických, sociálních a behaviorálních problémů.

Viktimizace dětí v souvislosti s násilím na ženách velmi často pokračuje a stupňuje se v kontextu rodičovských sporů o úpravu styku s dětmi. Nicméně v politice i praxi je všeobecně přijímáno, že děti mají právo na osobní vztah a přímý kontakt s oběma rodiči.

V případech domácího násilí na ženách je však často právo ženy na svobodu bez násilí a zneužívání považováno za konfliktní s právem dítěte na kontakt s otcem. Ačkoli si tedy mnoho dětí může přát kontakt s otcem, musí se uskutečňovat za podmínek, které zaručují bezpečí a pohodu matky i dítěte.

Problematika styku s dětmi v kontextu násilí na ženách zaměstnává odborníky v oblasti násilí na ženách na mezinárodní úrovni. Skupina nezávislých odborníků vydala prohlášení, v němž zdůraznila, že násilí páchané na ženách by mělo být zásadním faktorem při určování péče o děti, neboť domácí násilí postihuje především ženy a má přímý dopad na život dětí. Upozorňují také, že sexistické stereotypy a diskriminační postoje vedou příliš často k nedůvěře vůči ženám, zejména pokud jde o domnělá falešná obvinění ze zneužívání dětí a domácího násilí.

Nedávno Evropský parlament drtivou většinou hlasů podpořil usnesení o dopadu partnerského násilí a opatrovnických práv na ženy a děti. [1]Zpráva zdůrazňuje alarmující počet vražd žen a kojenců, ke kterým dochází poté, co ženy oznámí případy násilí na základě pohlaví, a zdůrazňuje, že ochrana žen a dětí před násilím a nejlepší zájem dítěte musí mít přednost před ostatními kritérii při stanovení úpravy opatrovnických práv a práv na návštěvy. Usnesení rovněž odrazuje od zneužívání „rodičovského odcizení“ a podobných pojmů a termínů, na které se odvolává, aby se odepřela péče o dítě matce a přiznala se otci obviněnému z domácího násilí způsobem, který zcela opomíjí možná rizika pro dítě.

Ačkoli teorie syndromu rodičovského odcizení nemá příliš věrohodnou vědeckou oporu, pachatelé násilí tento termín zneužívají a relativně úspěšně ho používají, aby získali důvěryhodnost v systému rodinného práva. Je známo, že soudní systém bagatelizuje i dobře

zdokumentované případy zneužívání a přikládá větší váhu rodičovskému odcizení než tvrzení o zneužívání. To má zničující dopady na životy žen a dětí.

Klíčem ke zvýšení bezpečnosti žen i dětí zažívajících domácí násilí je zajistit, aby se děti mohly plně a účinně podílet na rozhodování u soudu. Posílení účasti dětí v souvislosti s kontaktem s dětmi a domácím násilím by mělo být prioritou pro služby/agentury zabývající se domácím násilím a ochranou dětí, jakož i v rámci soudního systému.